

тисяча
різних
способів

сесілія ахерн

тисяча
різних
способів

З англійської переклала *Тетяна Щадило*

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.152.1-31
А 96

Copyright © Greenlight Go Ltd 2023

Сесілія Ахерн

А 96 Тисяча різних способів [Текст] : роман / Сесілія Ахерн; переклад з англ. Тетяни Щадило. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 416 с.

ISBN 978-966-448-495-1

«Тисяча різних способів» — емоційна та чуттєва історія, де важливе значення має колір, а радше вміння його бачити й відчувати. У дитинстві Еліс бачить почуття, емоції та наміри інших людей через колір, саме кольори стають її способом взаємодії зі світом. Спершу дівчинку це лякає, та згодом вона вчиться жити з таким незвичним даром, адже завдяки йому може знати й бачити більше за інших. Одного дня Еліс зустрічає чоловіка, та, на власний подив, не може розгледіти колір його аури. Можливо, цей чоловік стане найважливішою людиною у її житті. Але який колір був приманний такому особливому для Еліс чоловікові та як складеться їхня особиста історія?

УДК 821.152.1-31

© Сесілія Ахерн, текст, 2023
© Тетяна Щадило, переклад, 2025
© Ірина Каменнова, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-495-1 (укр.)

ISBN 978-0-00-819497-0 (англ.)

Усі права застережено

Присвячую Блоссом

блакитний

Чую, як нез'їдене яблуко вдаряється об стінки ланчбокса в моєму рюкзаку, іду в ритмі цих звуків. Перекат, удар, перека́т, удар. Воно там ще з понеділка, з ним мій обід видається кориснішим. Яблуко лежить у ланчбоксі вже тиждень, приймаючи удари й отримуючи нові «синці» щодня. Молодший брат Оллі плентається за мною, опустивши голову, і час від часу копає камінці, які насмілилися стати йому на шляху. Наш будинок з'являється на обрії, і я сповільнюю ходу; зранку школа — занадто далеко, але не так уже й далеко, коли повертаєшся після уроків.

Розглядаю її вікно у спальні. Фіранки зашторені абияк, ніби їх недбало зсунули. Кілька кліпс злетіли з кілець, залишивши просвіти. У Ґанґулів, які живуть по сусідству, штори призбирані з боків, розкішні. Такі штори ми малюємо в дитинстві, думаючи, що саме вони повинні бути в ідеальному будинку. Траву в них у саду перед будинком акуратно скошили, довкола — гарні кольорові квіти, червона брама пасує до кольору довкола вікон. Не так, як у нас.

Нашу траву слід покосити. Вона вже переросла садовий паркан, ніби їй кортить заглянути через нього, а може, й утекти. Та ці зарості принаймні ховають наші переповнені смітники. Виносив сміття і косив траву завжди тато.

Штовхаю нашу скрипучу хитку хвіртку, минаю смердючі смітники, йду до блакитних дверей, номер 47, мідні цифри, 7 злегка похилилася. Забираю зі сходинок тепле молоко й заношу його досередини. Уже майже третя, але в будинку тихо, темно, пахне ранковою вогкістю. Кухонний стіл прикрашають цукрові доріжки. Миски, з яких ми їли пластівці, лежать у мийниці, самі пластівці плавають у солодкому жовтому молоці. Стільці хаотично відсунуті, з 08:30 нічого не змінилося.

Оллі кидає свій шкільний рюкзак на підлогу й уключає біля коробки з іграшками. Там здебільшого поламані машинки без коліс, які залишилися після старшого брата Г'ю, і мої ляльки без голів і кінцівок. Він грається своїми солдатиками і рестлерами, ротом видаючи звуки на кшталт «бум-бам-бах», коли іграшки знову вступають у бій. Я ще не бачила дитини, яка шепоче до себе, коли грається, але мій брат рідко говорить. Він просто є, чекає, як трава і сміттеві баки; тихо росте й підростає.

Ставлю свій рюкзак коло стільця біля кухонного столу, за яким пишу домашні завдання. Протираю стіл, відшкрябую з країв мисок засохлі пластівці,